

Цитування:

Кулиняк М. А. Музично-пісенний фольклор у сучасній українській культурі. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2024. № 4. С. 331–337.

Kulyniak M. (2024). Music and Song Folklore in Modern Ukrainian Culture. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 4, 331–337 [in Ukrainian].

Кулиняк Михайло Андрійович,
кандидат мистецтвознавства, доцент,
директор Навчально-наукового інституту
сучасного мистецтва
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
<https://orcid.org/0000-0003-3487-7487>
m.kulyniak@gmail.com

МУЗИЧНО-ПІСЕННИЙ ФОЛЬКЛОР У СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ КУЛЬТУРІ

Мета статті – дослідити застосування музично-пісенного фольклору в сучасному українському культурному просторі, виявити тенденції адаптації фольклорних джерел, символів, етнокодів в мистецьких проєктах, що репрезентують українську культурну ментальність. **Методологія дослідження.** Для реалізації поставленої мети застосовано методи: мистецтвознавчий – сприяв осмисленню української народної творчості як виду художньої діяльності; культурологічний – дав змогу виявити місце фольклору в сучасній музичній культурі; аналізу, синтезу та узагальнення – дали можливість виявити застосування фольклорних текстів, мотивів, манери виконання в окремих виконавців, гуртів і встановити загальні тенденції їх розвитку в сучасній українській культурі. **Наукова новизна** статті полягає в тому, що в ній виявлено специфіку інтеграції української народної музично-пісенної творчості в сучасний національний суспільно-культурний контекст. **Висновки.** Українці протягом всього періоду існування створювали музично-пісенні продукти, що відбивали ментальність, історію та прагнення народу, який у різних соціально-політичних умовах постійно змушений був відстоювати свої права та свободи, зокрема й культурні. Вторгнення РФ в Україну активізувало прагнення українців зберегти свої культурні коди, зокрема й шляхом переосмислення, осучаснення народної пам'яті, закодованої у фольклорі. Способами збереження народних музично-пісенних надбань є їх цитування, обробка, стилізація і створення на їх основі нових оригінальних творів. Такі адаптації, перенесення сенсів і символів народної пісні в новий культурний контекст роблять її зрозумілою і цікавою для сучасної аудиторії. Фольклорні тексти, мелодії, манери виконання надихають теперішніх музикантів, піснярів на створення композицій, які зберігають українську музично-пісенну культуру і водночас її розвивають, виводять на новий рівень. Запит українського суспільства на знання своїх коренів артисти підхопили досить активно, тому фольку на теперішній час багато на українській сцені, що посилює вимоги до його якості та врахування сьогоденних реалій.

Ключові слова: український фольклор, народна музично-пісенна творчість, культурна спадщина, творчий експеримент, масова культура, етнорок, фолкрок, фольктроніка.

Kulyniak Mykhailo, D.Sc. in Cultural Studies, Associate Professor, Director of the Contemporary Art Educational and Scientific Institute, National Academy of Culture and Arts Management

Music and Song Folklore in Modern Ukrainian Culture

The purpose of the article is to investigate the use of music and song folklore in the modern Ukrainian cultural space, to identify trends in the adaptation of folklore sources, symbols, and ethnocodes in artistic projects that represent the Ukrainian cultural mentality. **Research methodology.** To achieve the goal, the following methods were used: art history – contributed to the understanding of Ukrainian folk art as a type of artistic activity; culturological – made it possible to identify the place of folklore in modern musical culture; analysis, synthesis, and generalisation – made it possible to identify the use of folklore texts, motifs, and manner of performance by individual performers and groups and to establish general trends in their development in modern Ukrainian culture. **The scientific novelty** of the article lies in the fact that it reveals the specifics of the integration of Ukrainian folk music and song creativity into the modern national socio-cultural context. **Conclusions.** Throughout their existence, Ukrainians have created music and song products that reflected the mentality, history and aspirations of the people, who in various socio-political conditions were constantly forced to defend their rights and freedoms, including cultural ones. The invasion of the Russian Federation into Ukraine intensified the desire of Ukrainians to preserve their cultural codes, in particular by rethinking and modernising the folk memory encoded in folklore. The ways to preserve folk music and song heritage are their citation, processing, stylisation or creation of new original works based on them. Such adaptations, the transfer of the meanings and symbols of folk songs into a new cultural context make it possible to preserve folk music and song creativity, while making it understandable and interesting for a modern audience. Folklore texts, melodies, and performance styles serve as a source of inspiration for today's musicians, who draw on images, metaphors, and motifs to create modern compositions. By

preserving authentic samples, reconstructing musical instruments, combining the traditional and the modern, and actively participating in festivals and music competitions, these artists help shape national identity and preserve the cultural heritage of Ukraine. The artists have taken up the demand of Ukrainian society for knowledge of their roots quite actively, so folk music is currently abundant on the Ukrainian stage, which increases the requirements for its quality and consideration of today's realities.

Keywords: Ukrainian folklore, folk music and song creation, cultural heritage, creative experiment, mass culture, ethnorock, folkrock, folktronics.

Актуальність теми дослідження. Українська музична культура багата на різноманітні жанри й стилі. З кожним роком вона відкриває нові шляхи для творчості, подальшого розвитку. Одним із таких напрямів є активне використання в сучасній музичній культурі фольклорних мотивів, образів. Виконавці звертаються до народних традицій, переосмислюючи їх крізь призму сьогодення. Ця тенденція відображає повагу до свого коріння, запити українського суспільства на глибоке розуміння своєї історії, культури та сучасності. Прагнення поєднати автентичність із новітніми музичними й суспільними трендами сприяє збереженню української культурної спадщини, яка нині перебуває під прицілом ворожих імперських зазіхань росії. Інтегрування українських народних пісень у сучасну музичну культуру робить її більш національно спрямованою, сприяє розумінню особливостей, що відображають ідентичність українського народу, для якого культура – це те, що завжди надихало на боротьбу за свою свободу, право на національну самоідентифікацію. Це актуалізує потребу дослідити застосування українського фольклору в сучасному культурному просторі, виявити тенденції в поширенні народної творчості в теперішніх умовах.

Аналіз досліджень і публікацій. Питання місця фольклору в сучасній українській музично-пісенній культурі активно висвітлювали у своїх працях такі дослідники, як: Усеїн Бекіров, який вивчав утілення пісенного фольклору кримських татар в академічну і джазову творчість сучасних авторів і виконавців, наприклад співачки Джамали, Сейрана Османова, Руслана Болатова й ін. [1, 159]; Вікторія Данилець, яка «в контексті ансамблевого та оркестрового народно-інструментального, вокального та вокально-інструментального виконавського мистецтва України» проаналізувала стилізацію гуцульського фольклору як художній прояв самоствердження цінності національної української ідеї в культурі [2, 2]; Наталія Чабаненко, яка «переосмислення та «осучаснення» інтонаційно-жанрових елементів народної творчості з широким використанням техніко-композиційних засобів

музики ХХ ст. та органічне включення фольклорних елементів в індивідуально-авторську стильову систему» охарактеризувала як сучасний музичний неофольклоризм [15, 138]; Іван Сінельников і Юлія Вітранок, які на прикладі творчості етногурту Zgarda дійшли висновку, що традиційна музика в сучасній інтерпретації, у новому культурному контексті набуває актуальних для сьогодення форм [9, 29]; Микола Бугайов, окреслюючи роль інтернет-ресурсів у популяризації сучасної української пісні, вказує, що вона, «зберігаючи національні риси, водночас, стає явищем полікультурним» [3, 66] та ін. Дослідниця Анна Ткач, вивчаючи роль фольклору в сучасному культурному просторі, стверджує про його значний потенціал у розвитку музичного мистецтва [13; 14]. Ми погоджуємося із цим твердженням, оскільки народна творчість є важливим чинником культурної ідентифікації української нації, яка нині переживає період свого активного самоусвідомлення. Це актуалізує потребу відстежити тенденції у використанні фольклору в сучасних суспільно-політичних реаліях.

Мета дослідження – проаналізувати застосування фольклору в сучасному культурному просторі, виявити тенденції в адаптації фольклорних джерел, символів, етнокодів мистецьких проєктах, що репрезентують українську культурну ментальність.

Виклад основного матеріалу. Народні пісні протягом століть виконували важливу роль у житті українців, передаючи з покоління в покоління історію, світогляд і моральні цінності народу. В умовах сучасної війни усвідомлення своїх коренів набуло особливого значення, а знання фольклору стало важливим чинником національної самоідентифікації.

Використання традиційної народної творчості як особливого способу культурної комунікації не є новим явищем в українському суспільстві. Народні пісні надихали до творчості митців попередніх епох: письменників (наприклад, зміст повісті Ольги Кобилянської «В неділю рано зілля копала» базується на сюжеті пісні «Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці»), композиторів (так, Микола Леонтович здійснив хорові обробки низки

українських народних пісень, серед яких його різдвяний «Щедрик» знають в усьому світі як Carol of the Bells), хореографів (до прикладу, Василь Верховинець, записавши народні танці в українських селах і дослідивши їх, видав працю «Теорія українського народного танцю» (1919), яка сприяла формуванню національного фахового балету на народній основі) та ін. Звернення митців у своїй творчості до українського фольклору свідчило про їх розуміння своїх коренів, повагу до національних традицій, бажання популяризувати народну творчість сучасникам і наступним поколінням.

Здатність українського народу створювати високохудожні поетичні й музичні твори, які згодом набували поширення, сприяла розвитку української музично-пісенної творчості. Завдяки етнографічним дослідженням вдалося зафіксувати українські народні пісні, яких, за підрахунками ЮНЕСКО, найбільше у світі – 15,5 тис. Народна творчість завжди супроводжувала життя українців, відбиваючи їх настрої та сподівання. Потрапляючи в інший суспільно-культурний контекст, вона набувала нових форм репрезентації та прочитання. Так, у ХХ ст. чимало виконавців і колективів у своєму репертуарі зверталися до народної пісенно-музичної творчості. Специфіку її представлення визначали соціально-політичні умови, що або сприяли популяризації автентики, або навпаки. У радянські часи українське музичне мистецтво функціонувало в умовах регламентованості, нав'язування стереотипу шароварщини, що формувало в українців комплекс меншовартості, переконання в тому, що народні пісні – пережиток минулого, який із часом може втратити свою актуальність, зникнути разом зі старшим поколінням. Крім того, запровадження податку на народні інструменти спричинило їх знищення, перервало народну музичну традицію [11]. Проте в середовищі українців завжди були люди, які розуміли значення народних творчих надбань, плекали їх, популяризували. Фольклористи вивчали народні пісні, традиції. Етнічні гурти збирали народну музику й відроджували її. Творчо експериментуючи, музиканти, піснярі й виконавці на основі народної творчості продукували сучасні твори, пропонували нове бачення фольклору, як, наприклад, у 1970-х колективи «Візерунки шляхів» і «Жива вода», які поєднали пісенний фольклор із фанком та джазом. Визначаючи феномен фольклору в контексті української масової культури, Тетяна

Рябуха виділяє кінець 1970-х і 1980-ті роки як період її становлення, у якому джаз і рок-музика поширювали свій вплив на аудиторію в поєднанні з українськими фольклорними джерелами. «Результатом міжпластового або міжстильового синтезу» дослідниця називає поєднання «стилів «фолк» і «рок», як це відбувається у творчості фундатора сучасної української пісенної естради В. Івасюка» [7, 7]. Вероніка Тормахова, вивчаючи взаємопроникнення і синтез української естрадної музики кінця ХХ – ХХІ ст. та фольклору, теж вказала останню третину ХХ ст. як період злиття фольклору із джазом, рок- і попмузикою [12, 5]. У 1990-х гурт «Воплі Відоплясова» експериментував з фольком, роком і рок-н-ролом. У 2000-х співачка Руслана поєднала фольк- з попмузикою; Катя Chilly – з електронною, на початку 2010-х Катерина Заволока теж зміксувала фольк та електронну музику [8]. Водночас були виконавці, які, використовуючи народні пісенні образи та мелодії, примітивізували українську музичну культуру, формуючи стереотипне сприйняття українця в шароварах із варениками та салом.

На інтерес до народної творчої спадщини впливали суспільно-економічні кризи, які натомість спричинювали посилення уваги до культури, до джерел. Такими стали, зокрема, переломні події в житті України – Революція гідності 2014 року, потім – повномасштабне вторгнення РФ в Україну, які спонукали українське суспільство більш пильно оберігати свою ідентичність, народну культурну пам'ять, втілену у фольклорних творах. Сучасний український фольк у результаті набув такої популярності, що про нього стали «писати західні видання, називаючи його наступною одержимістю після корейського попу» [11]. У теперішньому інформаційному просторі можемо відмітити багато колективів, що демонструють важливість усвідомлення своїх національних коренів і наголошують на тому, що українська музична традиція є невід'ємною частиною національної свідомості та культурної самобутності. Фольклорні пісні, багато з яких містять історичні та патріотичні мотиви, стали символами єдності, стійкості народу, гордості за свою спадщину. На думку Марини Крижні, повномасштабне вторгнення росії в Україну вплинуло на музичні запити аудиторії: наразі вона потребує підтримки, підбадьорювання; тому виконавці надають перевагу енергійним, швидким пісням, що спонукають до руху, активності. У своїй творчості музиканти застосовують фольклорні мотиви, елементи, аллюзії, які пробуджують в

українців дух бунтарства проти поневолення. Наприклад, український альт-попгурт «Енджі Крейда» в травні 2022 року випустив на слова Людмили Горової пісню «Враже», у якій слова «Скільки в святу землю впало зерен жита – стільки разів буде тебе, враже, вбито» звучать як мантра, магичні формули із народних заклинань [6], збуджуючи народну багатовікову пам'ять, закладену в українців на глибинному, підсвідомому рівні.

Цікавою є думка Андрія Фурдичка про те, що «за великим рахунком, попмузика є сучасним фольклором, його модернізованим варіантом, оскільки має одне надзвичайно вагоме спільне джерело – уподобання народу» [16, 1199]. Що ж робить у такому разі традиційний фольклор, який сформувався багато років тому, близьким сучасникам? Дослідники визначають особливості фольклору, які забезпечують його високу адаптивність до сучасного музичного простору: «інтонаційно-мотивні» – тематика, близька українцеві (кохання, родина, війна, добробут, гумор); «метро-ритмічні – танцювальні пісні жвавого-кантиленного характеру»; «мелодична орнаментика» (на відміну від, наприклад, африканського фольклору, де переважає ритмічна різноманітність), «вокалізація голосних, лади: еолійський, іонійський, дорійський (нерідко хроматизований), міксолідійський; особливості типів багатоголосся»; «квадратно-симетричні побудови; переважання симетричної структури, зручної для імпровізації та легкого сприйняття на слух, наявність у піснях хорового чи ансамблевого приспіву-рефрену» [16, 7]. На наше переконання, фольклор через музику й спів на підсвідомому рівні актуалізує генетичну пам'ять наших предків. Його використання в сучасних інтерпретаціях дозволяє народним пісням продовжувати жити та розвиватися в умовах сучасної музичної індустрії, репрезентуючи українську національну ідентичність.

Народні пісні сучасні митці використовують в їх обробці, як цитати, стилізуючи їх чи створюючи сучасні оригінальні твори на фольклорному ґрунті. Обробка та цитування народних пісень передбачають збереження різною мірою автентичних елементів: мелодії, ритміки, тексту. При цьому до пісні додають музичні варіації, адаптовані під сучасні виконавські засоби [13]. Це характерно для хорової музики, академічної традиції, коли, наприклад, народні пісні аранжують для інструментальних ансамблів чи оркестрів. Зокрема, популярна

українська оперна співачка кінця ХІХ – початку ХХ століть Віра Астаф'єва, за словами її сучасників, «в Італії активно популяризувала українські народні пісні та романси»; а Оксану Петрусенко, чий голос «вважали символом України першої половини ХХ століття», «була однією з найкращих виконавиць українських народних пісень і романсів» [5]). В аранжуванні та сучасній обробці українські народні пісні виконували Назарій Яремчук, Василь Зінкевич, Павло Дворський, Раїса Кириченко, Ніна Матвієнко, Оксана Білозір, Наталія Бучинська, Руслана Лижичко та ін.

Стилізація та сплав традицій і модерну в музичній культурі передбачають використання певних елементів народної пісні, їх переосмислення та адаптацію під нові музичні жанри та форми. Ці прийоми застосовують на рівні текстів пісень, музики, її аранжування, манери виконання; і вони включають використання мотивів народної музики в контексті попмузики, джазу, року, електронної музики та інших сучасних жанрів. У такому творчому процесі митці не обмежуються автентичністю оригіналу і трансформують народні мотиви на свій розсуд, створюючи новий оригінальний продукт. Прикладом є творчість таких сучасних гуртів, як «ДахаБраха», «Онука», «АтмАсфера», «Гайдамаки», «Чумацький Шлях», «Тінь Сонця», «Перкалаба», Go_A, TaRuta, The Hardkiss, KAZKA, Joryj Kloc, Rock-N та ін. Народні мотиви мають значний потенціал у сучасній масовій культурі через посилені запити українців на автентичність. Їх творче застосування в пісенно-музичному репертуарі створює умови для охоплення сучасної аудиторії, культурні смаки якої сформовані в інших суспільно-історичних умовах.

Використання в сучасній музиці народної автентичної манери співу відкриває можливості для творчого експерименту та міжкультурного діалогу. Народна автентична манера співу як музичний феномен формувалася в українській культурі протягом усього періоду існування українців як нації. Вона вирізняється відкритим звуком, природністю подачі голосу, специфічним використанням дихання та інтонаційними особливостями, що відображають взаємодію людини з навколишнім природним і соціальним середовищем, з національними та релігійними традиціями. Автентична манера співу, на відміну від академічного виконавства, що тяжіє до технічної досконалості, спрямована на передачу емоцій і смислів через простоту і природність. У сучасній музичній

культури автентичні прийоми часто модифікують або комбінують з новітніми техніками, створюючи в результаті цікаві вокальні ефекти. Наприклад, гурт «ДахаБраха» черпає натхнення в традиційних українських піснях, проте їхнє виконання виходить за межі класичного фольклору. За допомогою нестандартних аранжувань, експериментів з ритмом та інструментами гурт створює унікальне музичне полотно, яке є поєднанням української автентики та сучасних світових трендів. Електрофолькгурт «Онука» також є яскравим прикладом того, як фольклор може поєднуватися із сучасними жанрами. Використання народних інструментів, таких як сопілка, трембіта, бугай, у поєднанні з електронними бітами надає українській пісні нового звучання. KAZKA з хітом «Плакала» також використовує елементи фольклору, що зробило пісню резонансною не тільки в Україні, але й за її межами. Хоча композиція є сучасною поппісню, її мелодика та образність асоціюються з народною музикою.

Звернення до автентичної манери співу стає способом митців зберегти національну ідентичність в умовах глобалізації. На думку Іва Бобула, «у сучасному світі, з одного боку, відбувається безпрецедентна конвергенція культур, формування нових культурних універсалій, з іншого – посилюються пошуки шляхів збереження різноманітності культур внаслідок інтенсифікації національних, етнічних факторів» [2, 109]. Справді, зараз, коли масова культура диктує шаблонні мистецькі продукти, автентична народна пісня пропонує альтернативний погляд на музику – як на процес збереження культурних кодів і цінностей. Для багатьох митців народний спів стає символом пошуку своїх коренів і повернення до джерел. Автентичну манеру виконання пісень використовують гурти «Божичі», «Володар», «Древо», «Буття», «ЩукаРиба», Go_A, Рaniwalkova та ін., виконавці Хаят, Марина Круть, Катя Chilly, Юля Юріна та ін. Їхні композиції демонструють, що народна пісня не лише залишається живим явищем, але й здатна бути цікавою для нинішнього слухача в нових жанрових і стилізованих межах, формуючи художній простір, де традиція є основою для розвитку української музичної культури XXI століття.

Фольклорні тексти часто використовують у синтезі із сучасними музичними стилями. Музичні напрями, що з'явилися на перетині традиційної музики й сучасних технік, відображають синтез

культурної спадщини та інноваційних звукових рішень, який дає можливість переосмислити народні мелодії в нових, сучасних контекстах. У напрямі етнороку народну музику поєднують з елементами рок-музики; традиційні інструменти: скрипку, бандуру, дуду, цимбали – використовують разом з електрогітарами, ударними та синтезаторами, що створює унікальну гармонію старого та нового. Наприклад, The Hardkiss експериментує з традиційною українською музикою, інтегруючи її в сучасні рокові ритми, що дає змогу її сприймати через сучасний музичний формат. (До речі, фронтвумен гурту Юлія Саніна за освітою фахівчиня з фольклору). У фолкроку важливим елементом є текст, який часто відображає суспільні теми, зберігаючи при цьому ліричну простоту народної музики. Виконавці використовують ці традиційні форми для створення сучасної поезії, що говорить про актуальні проблеми. На українських фестивалях рок-музики звучить і фолкрок у виконанні таких груп, як «Мазепа-фест», «Тарас Бульба», «Рок-екзистенція», «Рок Січ», «Славське Рок», «Чайка» та ін. Фольктроніка поєднує електронні музичні техніки, такі як семпли, синтезатори і драм-машини, з традиційними народними мелодіями та інструментами. Завдяки сучасним технологіям, новаторським підходам до обробки звуку та використання цифрових інструментів народні пісні набувають нових форм, які залучають молоде покоління слухачів. Гурти Onuka футуристичними підходами до звукового дизайну демонструє, як, міксуючи народні мотиви із сучасною електронікою, можна створити цілісне, захопливе аудіовізуальне шоу. Такі композиції гурту, як Misto та Vidlik стали справжніми гімнами української сучасної музичної сцени. Хіп-хоп-, реп-виконавці, наприклад ОТОУ, теж використовують фольклор у своїй творчості. Співак Козак Сіромаха працює в жанрі альтернативного фолку.

Одним з ключових моментів поширення фольклору стало включення народних пісень у масову культуру, зокрема в музичні та пісенні конкурси, фестивалі національного та міжнародного значення. На прикладі національного відбору до пісенного європейського конкурсу «Євробачення» зазначимо, що артисти нині активно використовують стилізовані фольклорні мотиви, надаючи народній музиці нових, актуальних для теперішнього часу форм, водночас роблячи якісний музично-пісенний продукт світового рівня [3]. Прикладом такої

адаптації є пісні етнофолькгурту Go_A, що фольклорні образи і традиційні тексти репрезентує за допомогою електронних інструментів та комп'ютерних музичних програм. Наприклад, пісня «Шум», що представляла Україну на Євробаченні 2021, базується на традиційних веснянках, але при цьому була адаптована для сучасної електронної сцени. Композиція Teresa & Maria Альони Альони та Джері Хейл на Євробаченні 2024 мала елементи народного вокалу. Пісні, з якими Україна перемагала тричі на «Євробаченні», теж мають глибоке народне коріння: Руслана з піснею Wild Dances (2004), що являє собою синтез етнічних гуцульських мотивів із поп- і рок-музикою; Джамала з композицією «1944» про трагічні сторінки історії кримськотатарського народу (2016) та Kalush Orchestra з піснею Stefania (2022), яка стала «символом, що уособлює всіх матерів, які є берегинями для своїх дітей» [3, 63]. Через такі творчі переосмислення світове товариство має змогу ознайомитися з автентичними українськими мелодіями, щоб ідентифікувати українську культуру як самодостатню культуру, що має власну давню історію, свої неповторні особливості. Інтегрування українського фольклору в сучасний міжнародний культурний контекст, відповідно до музичних трендів, сприяє його популяризації не тільки в межах країни, а й світу.

Наукова новизна статті полягає в тому, що в ній виявлено специфіку інтеграції української народної музично-пісенної творчості в сучасний національний суспільно-культурний контекст.

Висновки. Українці протягом всього періоду існування створювали музично-пісенні продукти, що відбивали ментальність, історію та прагнення народу, який у різних соціально-політичних умовах постійно змушений був відстоювати свої права та свободи, зокрема й культурні. Вторгнення РФ в Україну активізувало прагнення українців зберегти свої культурні коди, зокрема й шляхом переосмислення, осучаснення народної пам'яті, закодованої у фольклорі. Способами збереження народних музично-пісенних надбань є їх цитування, обробка, стилізація і створення на їх основі нових оригінальних творів. Такі адаптації, перенесення сенсів і символів народної пісні в новий культурний контекст роблять її зрозумілою і цікавою для сучасної аудиторії. Фольклорні тексти, мелодії, манери виконання надихають теперішніх музикантів, піснярів на створення композицій,

які зберігають українську музично-пісенну культуру і водночас її розвивають, виводять на новий рівень. Запит українського суспільства на знання своїх коренів артисти підхопили досить активно, тому фольку на теперішній час багато на українській сцені, що посилює вимоги до його якості та врахування сьогоденних реалій.

Література

1. Бекіров У. Р. Кримськотатарський пісенний фольклор в академічній і джазовій композиторській практиці: дис. ... доктора філософії з музичного мистецтва. Київ, 2023. 183 с.
2. Бобул І. В. World music: на перетині глобального та етнокультурного. *Мистецтвознавчі записки*: зб. наук. пр. 2022. Вип. 41. С. 108–115.
3. Бугайов М. В. Роль блогів у репрезентації сучасної української пісні. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*: наук. журнал. 2022. № 3. С. 63–68.
4. Данилець В. В. Стилізація гуцульського фольклору в українській музиці кінця XIX – початку XXI століття: композиторський і виконавський аспекти: дис. ... кандидата мистецтвознавства (доктора філософії). Харків, 2021. 220 с.
5. Єрмоленко А. 32 символи незалежності: українські виконавці, чії голоси почув увесь світ. *Elle*. 2023. 24 серпня. URL: <https://elle.ua/ludi/novosty/31-simvol-nezalezhnosti-ukrainski-vikonavci-chii-golosi-pochuv-uves-svit/> (дата звернення: 07 жовтня 2024).
6. Крижня М. Музичний спротив: 12 пісень, що стали символом незламності українського народу в 2022 році. *Суспільне. Культура*. 2022. 28 грудня. URL: <https://suspinne.media/culture/343394-muzicnij-sprotiv-12-pisen-so-stali-simvolom-nezlamnosti-ukrainskogo-narodu-v-2022-roci/> (дата звернення: 07 жовтня 2024).
7. Рябуха Т. М. Витоки та інтонаційні складові української пісенної естради: автореферат дисертації ... канд. мистецтв. Харків, 2017. С. 19.
8. Сердюк М. Як фольк став частиною сучасної української музики і чому це небезпечно. *Українська правда*. 12.12.2020. URL: <https://lifepravda.com.ua/columns/5fd3618b4cd63/> (дата звернення: 07 жовтня 2024).
9. Сінельников І., Вітранюк Ю. Інтерпретація музичного фольклору у творчості етногурту «Zgarda». *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Музичне мистецтво*. 2023. № 6(1). С. 17–32. DOI: 10.31866/2616-7581.6.1.2023.27787.
10. Онлайн-медіа Слух презентує «Спалах» – документальний серіал про нову українську культуру. *Слух*. 2020. 19 листопада. URL: <https://slukh.media/news/here-comes-spalah/> (дата звернення: 07 жовтня 2024).
11. Спалах: документальний серіал про нову українську культуру. 1 серія: Новий український фольк. URL: <https://lifepravda.com.ua/columns/2020/12/12/243356/> (дата звернення: 07 жовтня 2024).

12. Тормахова В.М. Українська естрадна музика і фольклор: взаємопроникнення і синтез : автореф. дис. ... канд. мистецтвозн.: 17.00.03. Київ, 2007. 17 с.

13. Ткач А. Сучасна стилізація українського пісенного фольклору. *Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. Музичне мистецтво*. 2021. № 4(2). С. 201–208.

14. Ткач А. А. Відродження фольклору в сучасному просторі українців. *Мистецтвознавчі записки* : зб. наук. праць. 2020. Вип. 37. С. 134–138.

15. Чабаненко Н. А. Неофольклоризм як стильовий напрям в композиторській творчості ХХ ст. *Культура і сучасність*. 2019. № 2. С. 137–141.

16. Фурдичко А. Поп-фольк як явище культурних етноадаптаційних процесів сучасного музичного мистецтва України. *Народознавчі зошити*. 2017. № 5 (137). С. 1198–1207.

References

1. Bekirov, U. R. (2023). Crimean Tatar Song Folklore in Academic and Jazz Composition Practice. *Ph.D. Thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

2. Bobul, I. V. (2022). World Music: At the Intersection of Global and Ethnocultural. *Art History Notes*, (41), 108–115 [in Ukrainian].

3. Buhaiov, M. V. (2022). The Role of Blogs in the Representation of Modern Ukrainian Song. *Herald of the National Academy of Culture and Arts Management*, (3), 63–68 [in Ukrainian].

4. Danylets, V. V. (2021). Stylisation of Hutsul folklore in Ukrainian Music of the Late 19th – Early 21st Centuries: Compositional and Performance Aspects. *Candidate's Thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].

5. Yermolenko, A. (24.08.2023). 32 Symbols of Independence: Ukrainian Performers whose Voices Were Heard by the Whole World. *Elle*. URL: <https://elle.ua/ludi/novosty/31-simvol-nezalezhnosti-ukrainski-vikonavci-chii-golosi-pochuv-uves-svit/> [in Ukrainian].

6. Kryzhnia, M. (28.12.2022). Musical Resistance: 12 Songs that Became a Symbol of Invincibility of the Ukrainian People in 2022. *Social. Culture*. URL: <https://suspilne.media/culture/343394-muzicnij-sprotiv-12-pisen-so-stali-simvolom-nezlamnosti-ukrainskogo-narodu-v-2022-roci/> [in Ukrainian].

7. Riabukha, T. M. (2017). Origins and Intonational Components of Ukrainian Pop Music. *Author's Abstract of Candidate's Thesis*. Kharkiv [in Ukrainian].

8. Serdiuk, M. (12.12.2020). How Folk Became Part of Modern Ukrainian Music and why It is Dangerous. *Ukrainska Pravda*. URL: <https://life.pravda.com.ua/columns/5fd3618b4cd63/> [in Ukrainian].

9. Sinelnikov, I., & Vitraniuk, Yu. (2023). Interpretation of Musical Folklore in the Work of the Ethno-Group “Zgarda”. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Musical Art*, 6(1), 17–32. DOI: 10.31866/2616-7581.6.1.2023.27787 [in Ukrainian].

10. Online Media Slukh Presents “Spalakh” – a Documentary Series about the New Ukrainian Culture. (November 19, 2020). *Slukh*. URL: <https://slukh.media/news/here-comes-spalah/> [in Ukrainian].

11. Spalakh: A Documentary Series about New Ukrainian Culture. (2020). 1 Episode: New Ukrainian Folk. URL: <https://life.pravda.com.ua/columns/2020/12/12/243356/> [in Ukrainian].

12. Tormakhova, V. M. (2007). Ukrainian Pop Music and Folklore: Interpenetration and Synthesis. *Author's Abstract of Candidate's Thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

13. Tkach, A. (2021). Modern Stylisation of Ukrainian Song Folklore. *Bulletin of the Kyiv National University of Culture and Arts. Musical Art*, 4(2), 201–208 [in Ukrainian].

14. Tkach, A. A. (2020). Revival of Folklore in Modern Space of Ukrainians. *Art Studies Notes*, (37), 134–138 [in Ukrainian].

15. Chabanenko, N. A. (2019). Neofolklorism as a Stylistic Trend in the Composer's Work of the 20th Century. *Culture and Modernity*, (2), 137–141 [in Ukrainian].

16. Furdychko, A. (2017). Pop-Folk as a Phenomenon of Cultural Ethno-Adaptation Processes in Modern Musical Art of Ukraine. *Ethnographic Notebooks*, 5 (137), 1198–1207 [in Ukrainian].

*Стаття надійшла до редакції 10.10.2024
Отримано після доопрацювання 12.11.2024
Прийнято до друку 20.11.2024*